5.roč.

Svätá Barbora, ťahá sane do dvora.
5.roč.

Redakcia časopisu Hrapinosek: p. uč. Gazdíková, p. uč. Lukáčová, obrázky kreslili žiaci 5.roč.,úvodné foto V. Brunová

HRAPINOSEK

Časopis žiakov
Základnej školy s materskou školou v Hladovke

ROČNÍK 21 ČÍSLO 1 12. 12. 2014

práce žiakov, poučenie, relax, zábava, súťaže

Celý náš život sprevádzajú pocity očakávania. Niekedy čakáme na veľké veci a udalosti, napr. ukončenie školy, manželstvo, narodenie dieťaťa, ukončenie choroby; inokedy zasa čakáme na bežné veci, napr. čakáme na skončenie vyučovania, aké bude počasie, či budú deti v škole odpovedať, čakáme na autobus či na chutný obed. Celý advent charakterizuje očakávanie – narodenie Krista. Má ale adventné očakávanie nejaký zmysel i pre Vás žiaci?

ADVENT– očakávanie

Váš Hrapinosek

Zvedavosť nákupy prináša

Keď som sa v jeden slnečný deň vybrala na prechádzku, na chodníku som objavila niečí mobil. Snažila som sa ho odblokovať, aby som zistila komu patrí. Dozvedela som sa, že je to mobil môjho suseda. Bola som zvedavá, a tak som sa mu nazrela do schránky prijatých správ Našla som jednu veľmi zaujímavú adresu. Keď som na ňu klikla, všetko okolo mňa sa začalo strácať. Ocitla som sa v snehobielej prázdnote. Neskôr sa tam začali objavovať nezvyčajné domy a obrovské obchody s nádherným oblečením, krásnymi topánkami a kozmetikou od výmyslu sveta. Keď som si chcela niečo kúpiť, zistila som, že nič nemusím platiť. Namiesto obchodníkov stáli za pultom zelení mužíci. Vykúpila som skoro všetky obchody. Bola som veľmi unavená, hladná... Nevedela som sa však vrátiť späť na planétu Zem, a tak mi milí ufíci ponúkli nocľah.

Ráno, hneď po prebudení, mi začala v hlave blúdiť myšlienka, že doma sa už o mňa určite boja. Nahlas som si vzdychla : „Ách keby som len vedela, ako sa dostanem späť.“ Vtom mi do očí udrel pohľad na mobil, ktorý bol položený na poličke vedľa postele. „To je ono!“ vykríkla som a nadšene som znova pokračovala v čítaní správ. Bolo to tam. Spätná adresa. Rozlúčila sa s pohostinnými ufónmi a sľúbila som, že ich niekedy prídem pozrieť znova. Klikla som na už spomínanú adresu a vtedy sa všetko začalo strácať. Ocitla som sa na Zemi so susedovým mobilom v ruke a svojimi nákupmi. Rýchlo som bežala domov a prepísala adresu do svojho mobilu. Zazvonila som na zvonček a vrátila susedovi jeho mobil. Odvtedy chodím na pravidelné nákupy do vesmíru. Priatelia ufóni sa tešia, že majú návštevu zo Zeme a ja sa teším, že si aspoň na chvíľu oddýchnem od toho všetkého pozemského. Ináč majú tam teraz vianočné zľavy na topánky a s 50% zľavou.

L Kalisová,5. B

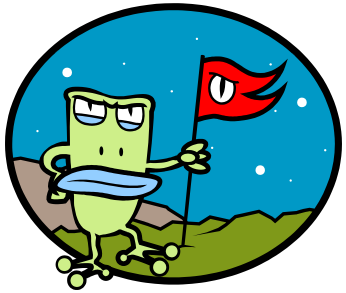

Domáci veľmi plakali a ďakovali, že sme prišli, zase sa aj ospravedlňovali že nás tak divne a nepriateľsky privítali. Bola nám pocta, že sa s nami lúčil aj sám prezident. / Pravdaže ich/. Boli sme šťastné ale aj vyspaté, krásne učesané ich najlepšími kaderníčkami. Síce to boli divné účesy ale tak OK. Sme radi že sme tam prišli. Dokonca sme si vymysleli nové porekadlo alebo pranostiku? Vypočujte si ho: NIKDY NESÚĎ MIMOZEMŠŤANA PODĽA OBALU. Páči sa vám? Aj mne sa páči. No a napokon, sme museli vyštartovať. Všetky baby sme plakali. A Barbara bola znova pri okne. Zas ju stadiaľ nedostaneme! Čo už? Chvíľu to s nami znova zatrepalo, ale čo sa dalo robiť? Daisy je už taká. Po Ďalšom roku sme sa dostali domov a všimli sme si že naši rodičia strašne plačú, Keď som prišla domov moja rodina sa na mňa vrhla ako psy na kopu mäsa. Strašne šťastná, sme zaspávala celá rodina. Tak a toto je koniec môjho príbehu, ale musím vám povedať že ešte teraz sa smejem na tých fotkách s mimozemšťanmi hlavne s Bertolindou to je tá mama mimozemšťanka, toho ktorý bol taký zlatý, presne tak toho. No tak ahoj, dúfam že ťa môj príbeh oslepil nekonečným priateľstvom a pravdivosťou tak ČAU =D

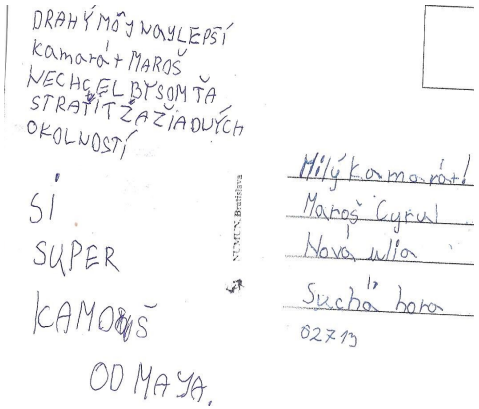

Školský výlet

Po skončení školského roka sme sa nevedeli rozhodnúť, kde pôjdeme na výlet. Kamarátka Zuzka mala výborný nápad. Pozvala nás k sebe na planétu Mars. Táto planéta bola ako obrovská červená lopta. Obývalo ju veľa podivných zvierat: lietajúce slony, dvojhlavé opice, bodkované zebry, ktoré by sa mali asi volať spisovne bodky, kone obuté v sklenených čižmičkách, niektoré mali i neónové šnurovačky. Mne sa zapáčil koník menom Šrek, bol naozaj zázračný. Vedel rozprávať, ale aj zaviazať si šnurovačky.

Celý deň tam bol ako v rozprávke, nechcelo sa nám odísť domov, veľmi dobre sme sa tam cítili. Po príchode domov nám v škole oznámil spolužiak Tibor, že na budúci rok nás pozýva k nemu domov na planétu Pluto. Vraj tam žijú psy, ktorým blikajú uši, no a na stromoch rastú lízanky a klobásky. Už sa veľmi teším, ako sa s tými psíkmi skamarátim. Dovidenia o rok.

O. Samuhelová,5.A

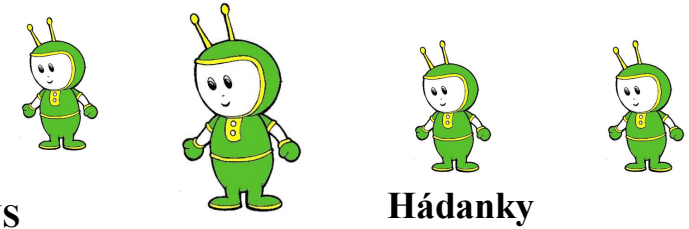

NONSENS

Ráno Anka líha k spánku,
prečítam jej vždy rozprávku.
Pri večeri sme už spolu,
dám si rezeň, kávu, colu.
A ja vstávam, milé deti,
na obed, až mesiac svieti!

R. Bušová,5.A

Hádanky

Keď vyjdeme z brány,
pred dažďom nás chráni.
Malý, väčší, pestrý.
Veď už striešku prestri!

Celkom štíhla, nemá bruško,
miesto hlavy má len uško.
Vyšíva a šije šaty.
Samá nahá, iných šatí.

Keď s ňou hráš sa, vyskakuje, kotúľa sa. Udieraj ju
a či silne kop, nezaplače,
letí, skáče,
hopi, hopi, hop!

Hádanky pripravili piataci

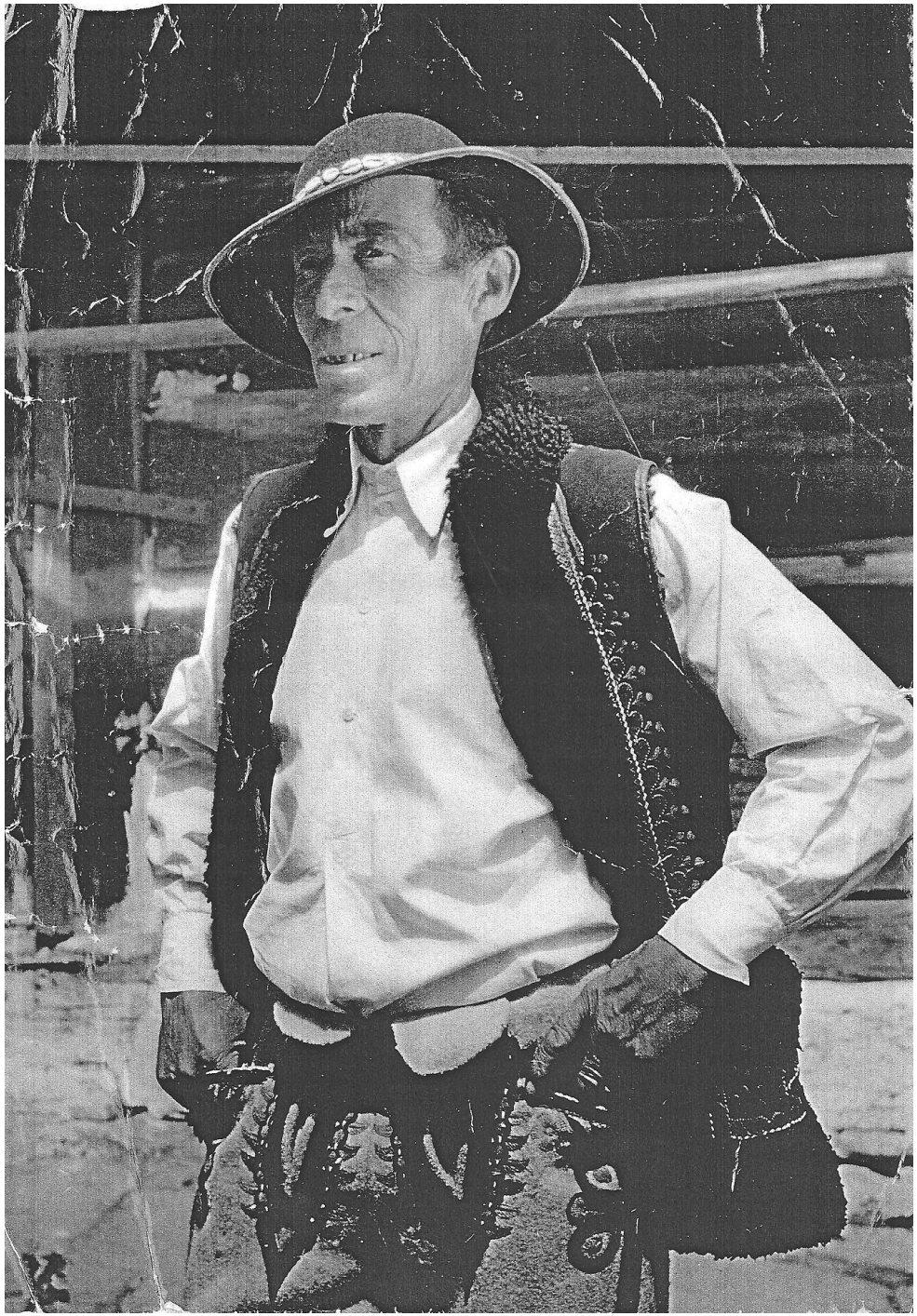

Z ničoho nič, začalo s našou loďou trepať a trepať, nemohla sa zastaviť. Keď to konečne prestalo, všetky baby sme sa obrátili ku Daisy. Nielen že bola najbláznivejší človek na svete ale bola aj veľmi múdra. Povedala: prechádzali sme Magnetickým poľom a keďže je naša loď z kovu tak nás to ťahalo na všetky strany. Ako to dopovedala BÁÁÁÁÁC tresli sme do niečoho veľmi tvrdého, alebo ešte narážame? Trošku ku koncu nášho pristátia sme zistili že naša loď horí. Baby spanikárili, ale ja a Daisy sme si v kľude sadli a ľahko pristáli. Všimli sme si že niesme na našej zemeguli ale sme na inej zemi. Všetky sme začali jasať a plakať od šťastia a kričali sme: OBJAVILI SME NOVÚ PLANÉTU!!!!! Bol tu dokonca aj potok a aj domy tu boli. Ach nie strašný a škaredý mimozešťania bežali k nám a začali kývať s našou loďou. Mali 4 chápadlá a 3 hlavy. Boli naozaj veľmi škaredý a z úst im tiekli sliny. Všetky sme sa strašne preľakli báli sme sa čo i len pohnúť. Po chvíli sa naše obavy skončili, pretože sa zrazu zem roztvorila a všetci mimozemšťania sa prepadli. Bez obáv sme vystúpili v skafandroch z lode a išli sa poobzerať po tomto „MIMOZEMSKOM MESTE“. Mali tu úplne tie isté veci ako máme mi. Napr.: knihy, gitary, časopisy, celebrity, jediným čím sa od nás líšili bolo to že oni boli zelený a škaredý. Keď sme sa chceli vrátiť naspäť do lode tak sme si všimli že Barbara sa stratila. Preto sme sa rozdelili a išli ju hľadať. Ja som ju išla hľadať s Didou a ostatné baby išli spolu. Nakoniec sme ju našli ako sedí na hojdačke, ale bola k nám chrbtom, tak nás teoreticky nevidela. Zavolali sme na ňu: BARBARA!!!!! Barbara sa otočila a videli sme ako drží v rukách malé mimozemštiatko. S Didou sme sa strašne preľakli a utekali sme za ňou. Keď sme ku nej dobehli povedali sme jej: ČO SI SA ZBLÁZNILA?! však jeho matka nás zabije!!!!! ale veď jeho matka je tu. ČOŽE?! Zvolali sme dvojhlasne. A naozaj, jeho matka bola pri Barbare a usmievala sa. Pomysleli sme si že asi nie sú taký zlý keď sa usmievajú. Neskôr sme Barbare povedali: Poď už musíme ísť. Barbara vstala a rozlúčila sa s malinkým a najkrajším mimozemštiatkom na celom svete, no myslím že aj vo vesmíre. Rozlúčila sa aj s jeho matkou, ktorá prosila aby sme ešte zostali, ale mi sme nemohli rozhodovať pretože, pri nás neboli Marry a Daisy. Ale na šťastie o malú chvíľočku prišli a rozhodli sme sa že chvíľ ešte zostaneme. Domáci nám pripravili všelijaké druhy jedál a urobili sme si aj spoločné naj crayzy fotky v celom vesmíre. Spoznali sme tam veľmi veľa milých mimozemšťanov, ktorý si hovorili BOUROLINGOVIA. Strávili sme tam rok a bolo na čase odísť, lebo doma nás už určite pochovali. / Myslíme si to /.

Cesta do iného sveta

(Kristína Belová,6.A)

Ahoj. Dnes vám porozprávam pravdivý príbeh, ktorý sa udial v čase, no možno ešte v roku 2234. Tento príbeh sa zapísal do Genessovey knihy rekordov a v tom príbehu som bola aj ja. Tento príbeh, je o nebezpečných cestách, ale aj úžastných okamihov. Tak sa usadte, nastavte ušiská a počúvajte! V jednu noc, som mala veľmi zvláštny sen. Bola som v ňom ja a zopár mojich naj kamarátok a bolo tam ešte niečo, veľká vesmírna loď. V tej lodi som našla balík, mal asi tak meter, keď som ho otvorila bolo v ňom plno diamantov. Tie diamanty sme dali pravdaže preveriť či sú pravé,zistili sme že boli naozaj pravé. Náš úžas prekračoval všetky medze. Tými diamantmi sme sa obhadzovali, dávali sme si ich do drinkov atď. Pomyslela som si: áááááááách keby to bolo naozaj. No vtom ma zrazu prebudil hrozný výkrik: HORÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!!!!Okamžite som sa zobudila, okolo mňa boli obrovské plamene, ktoré siahali do obrovskej výšky. A ku tomu začala padať strecha. Zobrala som si najrýchlejšie tie najpotrebnejšie veci ktoré som našla a šla som k oknu. Keďže sme bývali na 1. poschodí v bytovke, vyskočiť z okna by mi nerobilo problém, lebo môj vchod do detskej izby bol pohltený plameňmi. Tak som sa rozhodla vyskočiť. No ale vtom, ako som už dopadala ma zachytil veľký tanier, ktorý bol osvetlený nekonečne veľa svetlami. Zdalo sa mi že to bol mimozemský tanier. Ten čo majú mimozemšťania. Už som sa začala báť čo so mnou bude, ale čo to nevidím, však to boli moje naj kamošky: Daisy, Marry, Barbara a Dida. Moje ústa sa začali strašne smiať. Moje kamošky nechápali prečo, no... priznám sa ani ja neviem prečo. =D Zrazu sme začali vstúpať. Trošku to zošarpalo pretože za kormidlom bola Daisy a tá bola trochu divoká. ÁÁÁÁ, dostali sme sa do vesmíru, ani si neviete predstaviť tú nádheru. Barbara sa nemohla odpútať od okna, stále dookola hovorila: To je najkrajšie čo som videla. Všetky baby sa s prekvapením na ňu pozerali, akoby bola mimozemšťan, ale na koniec prišla Marry s vedrom v ktorom bola ľadová voda, ale na nešťastie tu nepôsobili Gravitačné sily a voda začala lietať tak ako mi po celej lodi. Smiali sme sa ako kone =D. ÁÁÁÁ čo sa to deje?! skríkla Dida.

Poznám ho, aj ho nepoznám. Viem o ňom veľa z rozprávania mojej babky alebo prababky. Bol jej otcom. Môj pradedo. Volal sa Martin. Narodil sa tak ako o niekoľko rokov neskôr môj otec, 25. septembra. Zomrel na sviatok lásky, na Valentína, v roku 1975 ako 76- ročný. Zažil teda dve svetové vojny. Keby dnes žil, mala by som veľa otázok, na ktoré by som sa chcela spýtať. Aký bol život cez vojnu? Či by chcel žiť v našej dobe, či by rád chodil do súčasnej doby, ako sa zoznámil s babkou... Otázky ostanú bez odpovedí, nezodpovedané. Pri pohľade na túto fotografiu si uvedomujem , že život bol vtedy oveľa ťažší, naplnený každodennou prácou...ale aj šťastnejší. Rodiny spolu pracovali, spolu sa radovali, , ale aj smútili. Pradedo má na fotografii približne okolo päťdesiatky, no zdá sa byť oveľa starší. Aj popri všetkých starostiach a práci mu na tvári zažiaril úsmev.

Veru, mal sa na koho usmievať. S manželkou Annou mali štyri dcéry. V tejto rodine muselo byť veselo, keď sa chceli vydávať. Jedna z jeho dcér, Veronika je moja prababka. Dodnes žije v drevenici, ktorú postavil jej otec. Časť z nej možno vidieť na fotografii. Zub času spôsobil, že strecha sa musela opravovať, ba i chodník okolo chalupy... Tento dom však nestratil nič zo svojho ducha. Môj pradedo bol hrdý Goral. Bol hrdý na to, čo dostal od svojich predkov, hrdo prezentoval svoj kroj, svoje tradície. Jeho meno bolo Martin Kubica, pochádzal z Hladovky, no oženil sa do Suchej Hory, kde prežil svoj život. Rada by som žila v jeho dobe, túžila by som ho spoznať. Musel to byť dobrý a veľmi zaujímavý človek.

Lucia Trojanová, 8.A

Príbeh môjho pradeda

Veronika Harmatová rod. Oklapková (1905- 1983)

Pri prezeraní maminho albumu sa vždy pýta, kto sú tí neznámi na starých fotografiách. Mama mi vždy rozpráva o svojich predkoch. Veľmi ma zaujal životný príbeh mojej prastarej mamy Veroniky. Narodila sa v Suchej Hore za Rakúsko- Uhorska. V škole sa učila po maďarsky. Aj v starobe vedela odrecitovať Otčenáš po maďarsky. Prežila 1. aj 2. svetovú vojnu. Pochádzala z chudobnej rodiny, preto už ako 12- ročná odišla za slúžku k židovskému notárovi Langerovi do trstenej. Tam ťažko pracovala 7 rokov. V lete či v zime chodievala prať bielizeň do Oravice. Robila všetky domáce práce, ale mnohému sa aj priučila. Mama si aj dnes spomína, ako jej pripomínala, aké dôležité je vedieť cudzie jazyky. Výborne rozumela po maďarsky aj nemecky. Bola veľmi šikovná a bol by si ju zobral nejeden mestský mládenec, ale jedného dňa jej odkázali z domu, že príde na pytačky chlapec od susedov- môj pradedko. Keďže Veronku mal notár veľmi rád, podaroval jej na pytačky fľašu kvalitnej pálenky, aby pytača pohostila. Bohužiaľ, pradedko jej pálenku odmietol , že je„sľubovaný.“

To znamenalo, že prisahal v Zakopanom na Gorke, že sa na rok zrieka alkoholu. Keď sa prababka vydala, odišla zo služby a išla za nevestu. Narodil sa jej môj dedko a jeho brat. Prišla 2. svetová vojna a s ňou okupácia Poľska nemeckými vojakmi. Vojaci sa chceli ubytovať v škole v Suchej Hore, stále sa niečo pýtali u richtára, ale ten im nerozumel. Spomenul si, že prababka vie po nemecky. Prababka mu vysvetlila, že vojaci chcú metlu, aby si mohli upratať. Odvtedy mali Nemci prababku vo veľkej úcte, a často ju volali tlmočiť. Najlepšie sa mal dedko, lebo dostal kopu čokolády. Pradedko bol ťažko chorý a prababka šetrila každé vajíčko, aby zaň mohla kúpiť v Zakopanom lieky. Prababka, aj keď žila ťažký život, vždy bola veselá a optimistická. Veľmi rada spievala, zvlášť na pútiach a svadbách. Svoje vnučky naučila tancovať aj spievať, variť, šiť, háčkovať. Bola šikovná krajčírka a dávali si u nej šiť aj ľudia z okolitých dedín. Bola to múdra a inteligentná žena, aj keď nemala vzdelanie. Jej najlepšou školou bol život. Mama si na svoju babičku s vďakou spomína.

M. Hutlasová,8.A

Pýtali sme sa žiakov i učiteľov:

1. **Prečo chutí desiata lepšie na WC?**
a) Je tam príjemná atmosféra
b) Pretože to tam vyzerá pekne ako v reštike s vlastnou stoličkou
c) Zrejme hluk v triede neprospieva zdravému tráveniu.

2. **Prečo je more slané?**
Pôvod solí v morskej vode je dodnes predmetom vedeckých výskumov. Jedna z teórií hovorí, že sa soli nahromadili v moriach odparovaním sladkej vody z prítokových riek. Slanosť morí je rozdielna, ale v priemere svetové moria a oceány obsahujú približne 3 a pol percenta slanosti. V jednom litre morskej vody je rozpustených 35 gramov rôznych solí – najčastejšie chlorid sodný. Najviac slané je Červené more a najmenej Baltské. Paradoxom je, že práve sladkovodné rieky sú zodpovedné za slanosť morí. Soľ pochádza z pôdy, ktorú dážď splavuje do riek. V moriach a oceánoch sa táto soľ usádza, zatiaľ čo sladká voda sa stráca odparovaním, mení sa na oblaky a vracia naspäť na zem v podobe dažďa a snehu.

3. Prečo je obloha modrá?
Slnečné svetlo, skôr ako sa dostane k nám, naráža na všetky častice, ktoré tvoria atmosféru. Tieto zrážky, podobné zrážkam biliardových gúľ, vytvárajú "rozptylový" efekt: svetelné lúče sa teda čiastočne odkláňajú. Spomedzi rôznych farieb dúhy, ktoré tvoria biele svetlo, niektoré majú viac energie ako iné. Prekážky ich vôbec nezastavujú a pokračujú priamo svojou cestou. Modrá farba, je naopak, energeticky najslabšia, veľa sa odráža a "rozptyľuje sa" všetkými smermi. A preto, keď je pekne, vidíme zo Zeme modrú oblohu.

Mrkva

Bola jedna mrkva malá,
bola veľmi, veľmi
zdravá.
Bola dobrá do polievky
pre chlapcov aj veľké
dievky.
Raz bola aj v komore,
našli ju aj na dvore.
Keď ju zjedli,
mali dobrý zrak
a videli všetok prach.

4.roč.

O mrkvičke

Mrkvičku mám veľmi
rád.
Aj môj veľký kamarát.
Dali sme ju do hrnca,
začala sa prácička.
Veľký hlad sme cítili,
polievku sme varili.
Chutila nám veľmi,
zjedli sme ju všetci.

Dušan Šprlák 4.roč.

Nonsens

Stretli sme líšku,
čo chcela piť myšku.
V lete padá sneh,
je ho plný les.
Urobíme klzisko,
na ňom bude ihrisko.
Budeme sa lyžovať,

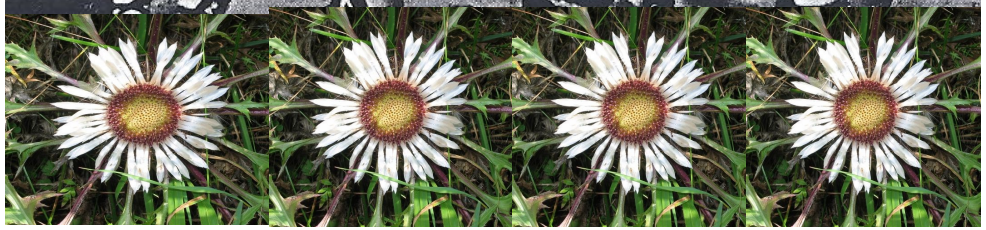

Čo pre mňa znamená príroda?

Príroda je pre mňa akoby iná krajina, ktorá sa nachádza vonku okolo nás, ale je iná, najmä tá nedotknutá. Príroda je skvelé miesto na oddych a regeneráciu. Niekedy je to ventil na každodenné starosti a trápenia. Odkedy sa mojou záľubou stalo fotografovanie je pre mňa príroda aj nevyčerpateľný zdroj inšpirácie a skvelých fotiek. Som rád že žijem na Slovensku kde je príroda naozaj nádherná. Dúfam, že aj moje deti budú môcť zažiť krásy a čaro prírody.

Adam Kukuc 8.A

Na tejto fotke je môj dedko s kobylou. Môj dedko sa narodil 4.2.1947 a má 18 rokov. Je odfotený ako kŕmi kobylu burgyňou. Môj dedko na nej chodil po mlieko na salaš, od rána tretej do rána šiestej. Na tejto kobyle dedko s pradedom na jar orali, siali, cez leto zvážali seno, potom zvládli žatvu, vykopali zemiaky, ktoré na kobyle odviezli na železničnú stanicu do Suchej Hory. Cez leto v nedele chodili hrať futbal, tam kde kosili. Neskôr odišiel pracovať do Čiech. Na pozadí fotografie je kurín a humno. To ešte doteraz stojí. Je to dom v Hladovke č .d. 76, tam kde sa môj dedo narodil, je to rodný dom môjho " super " dedka.
J. Šprlák,8.A

Opis fotografie

Na tejto fotografii je strýko môjho deda. Volal sa Jozef. Na tejto fotografii bol celkom mladý. Bol policajtom a v ten deň keď sa táto fotka fotila oslavoval 25 rokov. Je odfotený vo svojej izbe ktorá dnes už vyzerá úplne inak. Dnes už nežije. Zomrel ešte vtedy keď som nebola na svete. Dožil sa asi 60-70 rokov. Narodil sa okolo roku 1900. Môj oco si ho ani moc nepamätá.
S. Šikyňová,8.A

Táto fotografia sa vytvorila dňa ktorý je mi neznámi. Bola uskutočnená pri príležitosti pracovného výletu. Na tejto fotografii je mojej babky sestra. Je to odfotené v Zakopanom v Poľsku na námestí. Je odfotená s dvomi poľskými "medveďmi" pred kopou snehu a ľadu. V pozadí je obchodík v ktorom sa kupovalo oblečenie. Dnes to tam vyzerá úplne inak, ale niektoré veci sa tam nezmenili. Napríklad tých macov je tam vidieť stále, a tiež je tam veľa obchodov s oblečením a mnoho iných obchodov.
R.Škvarek,8.A

Dinosaurus

Dinosaurus dávno žil,
chodil, lovil, jedol, pil.
Chcel ovládnuť celý svet,
no nemôže, už ho niet.
Vy to viete, ja to viem
ale vám to nepoviem.

Všetci malí chlapi
by chceli byť lovci.
Potom by ich zožrali
dinosaury pažraví.
Dinosaurus nie je hus,
zožral by aj autobus.

Dušan Šprlák 4.ročník

Tučniak

Tučniak- ten je lenivec,
stúpil nohou na klinec.
Zabudol si úlohu,
urobil ju v brlohu.

Tučniak dostal poznámku
a nešiel si po známku.
Ušiel potom zo školy
a išiel ku Jožkovi.

Jožko nebol doma,
pove- dal: Do

Mrkvička

Mám rada mrkvičku,
aj moju babičku.
Babička ju zasadila,
tým ma veľmi potešila.

Dali sme ju do polievky,
chutnali ju chlapci, dievky.
Polievku nám vychválili,
čím nám radosť urobili.

Barborka Masláková
4. roč.

SLOVENSKO
rodné moje
uteší poteší pritúli
V rodnom náručí ostať
VLASŤ
S.Šikyňová,8.A

SLOVENSKO
nádherné hrdé
chráni ľúbi spieva
vlasť moja - štít
NÁROD
R. Škvarek,8.A

SMRŤ
smutná posledná
rozdeľuje berie prichádza
smrť nie je záhuba
ODCHOD
J. Šprlák, 8.A

LÁSKA
nekonečná opätovaná
hreje teší spája
Je sviatkom pre človeka
RAJSKÁ ZAHRADA
K. Harmatová, 8.A

Toto je Jozef Kubica. Bol výborný folklorista a chodil so súborom vystupovať I do zahraničia. Pri jednej takejto akcii sa dostal i do Ríma. Bol tam tri dni. Prešli i historickým centrom starého Ríma. Bol tam obchod s najnovšími modelmi bicyklov. Ľudia sa o ne doslova bili, no jeden sa mu podarilo kúpiť. Boli to prvé bicykle, ktoré mali nosič a rýchlostné prevodovky. Na fotografii je odfotený práve s tým spomínaným bicyklom. Po príchode domov, mal v dedine najlepšieho tátoša- bicykel. Všetci mu ho závideli. Ešte aj dnes je v dobrom technickom stave, lebo sa na ňom vozí ešte môj dedo.
K. Harmatová,8.A

Ci-
buľa

Cibuľa je oblečená
v dlhom zimnom kabáte.
Na záhrade zasadená.
„No, tak hneď
ma zoberte.“

Už si sedí v obchode,
kde cibule sú zdravé.
Keď ju dajú do guláša,
uvaria ju pre Lukáša.

Lukáš ten má guláš rád
každú chvíľu cíti hlad.
Cibuľu on obľubuje,
guláša sa dobre naje.

Andrea Šprláková 4.ročník

Na tejto fotografii je zobrazené slnečné popoludnie v lete roku 1970. Stojí tam moja príbuzná po dedovi Alojzia so svojimi dvoma staršími synmi. Fotografia je zhotovená na mieste, kde Alojzia žije dodnes: v Třinci v ČR neďaleko hranice s Poľskom. Alojzia sa narodila v ČR a vydala sa za brata môjho deda. Hovorí najmä poľsko-českým nárečím, ktoré sa trochu podobá na to naše. Je to veselá žena, rada štrikuje a rozpráva svoje príhody. Rada pracuje na svojich maličkých poliach hneď vedľa domu. So starými rodičmi sa dodnes zriedka stretávajú. Pred pár rokmi som bol aj u nich na návšteve.

A. Kukuc,8.A

Túto fotografiu dostal môj dedo ako pamiatku na svojho kamaráta Jana. Podľa opisu môjho deda si ho predstavujem ako náramného fešáka. Vyzerá byť milý a veselý. Pochádzal z okolia Nitry. Dedo spomínal aj to, že stále im na vojne rozprával o svojej frajerke, na ktorú sa nevedel dočkať. Na fotografii je aj jeho pes Alan, veľmi si ho počas vojenskej služby obľúbil. Môj dedo si naňho rád spomína, patril medzi jeho dobrých kamarátov.

V. Jančová,8.A

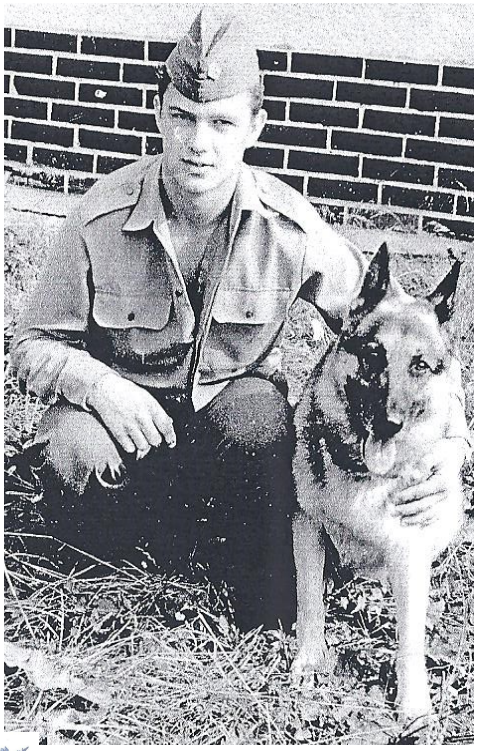

Táto fotografia pochádza z druhej svetovej vojny. Je to strýko mojej babky, ktorého zastrelili Nemci pri návrate domov z vojny. v horách neďaleko Liptovského Mikuláša v Bobrovci. Tam bol aj pochovaný. Šiel na vojnu dobrovoľne za svojho brata. On nemal deti a jeho brat mal štyri dievčatá. Jeho bratovi prišiel rozkaz na vojnu, ale keďže on nemal deti tak sa ponúkol že pôjde za neho. Rozlúčil sa z blízkymi a odišiel odkiaľ sa už nevrátil. To bola bratská láska.

M. Šuvada, 8.A

Mrkva

Mrkvička je veľmi chutná,
každý človek ju ochutná.
Pretože je veľmi zdravá,
je cennejšia ako káva.

V káve je len kofeín
a v mrkvičke vitamín.
Mrkvička je veľmi dobrá,
všade si ju môžeš zobrať.

Karin Šprláková 4.ročník

SMRŤ
bolestná pomalá
vábi uspáva zahalí
pretrhá nite života
TAJOMSTVO
M. Hutlasová, 8.A

JESEŇ
farebná zlatistá
starnúť slabnúť dozrievať
Jeseň nášho života
STAROBA
L. Trojanová,8.A

SMRŤ
pomalá nevyspytateľná
oslobodzuje nepýta sa ukončuje
každého nás očakáva
SLOBODA
L. Dudová,8.A

LÁSKA
silná neochvejná
spája potešuje bolí
Dôvera v druhého človeka
ZÁZRAK
J. Kalis, 8.A

LÁSKA
nesmrteľná Božská
spieva mámi ľúbi
láska je umenie života
SRDCE
V. Šumylová, 8.A

LÁSKA
čarovná krásna
chráni potešuje miluje
Láska je nádherný dar
ĽÚBOSŤ
V. Jančová, 8.A

LÁSKA
nežná nevyspytateľná
ľúbiť odovzdať sa cítiť
Láska je strašne bohatá
ZAMILOVANOSŤ
A. Kukuc, 8.A

Po upršanom septembri nás vo štvrtok 9. októbra privítalo konečne slnečné ráno. Naznačovalo, že dlhoočakávaný výlet, ktorý sme nestihli uskutočniť v 6. ročníku je tu. Radostný pocit, nadšenie, dobrá nálada sa po pár minútach stratil, keď sa náš autobus na výpadovke z Trstenej ponoril do zapáchajúceho dymu. Ostali sme stáť. Vzduch bol nedýchateľný, stroj vypovedal svoju poslušnosť. Pán šofér sa ho márne pokúšal spojazdniť. Nepomohli ani chlácholivé slová dispečera z mobilného telefónu, Ktorý sa nám ospravedlnil za vzniknutú poruchu a jeho posledná veta znela: „Vráťte sa naspäť do Hladovky! Budem sa vám to snažiť niekedy vynahradiť!“ V tom momente sme si niečo také nepripúšťali, ale sme sa rozhodli pokračovať v ceste za svojím výletom. Mala to byť vlastne exkurzia do muzeí po stopách Hviezdoslava a Kukučína spojená s návštevou Vodného sveta v Dolnom Kubíne. Po pol až trištvrte hodiny sa stal „zázrak“ a my sme sa pohli. Hoci najprv iba krokom, ale postupne pán šofér zistil, že problém je zažehnaný.S veľkým záujmom sme si vypočuli slová pani lektorky v Dolnom Kubíne o našom významnom básnikovi P. O. Hviezdoslavovi. Ešte viac nás zaujalo rozprávanie o významnom lektorovi a spisovateľovi Martinovi Kukučínovi, ktoré sme si vypočuli z úst lektorky v jeho rodnom dome. Potom nám už nič nestálo v ceste, sme sa spoločne odobrali na termálne kúpalisko s tobogánom, vírivkami, ktoré nás už čakali vo vodnom svete. Tri hodiny radosti z vody, besnenia sa, smiechu a vodnej zábavy rýchlo ubehli. Potom nás už len čakalo dolnokubínske TESCO, kde sme si aspoň tu spomenuli malou drobnosťou na svojich rodičov aj ako vďaku, že nám umožnili tento výlet. Náš autobus nás bezpečne za spevu a prekrikovania sa doviezol zdravých a celých, a plných zážitkov domov. „Toto bol najlepší výlet. Aký sme mali!“ zneli posledné slová našich siedmakov. Dúfajme však, že takýto výlet nebude tým naozaj posledným a najlepšie nás ešte len čakajú. *p. uč. Lukáčová*

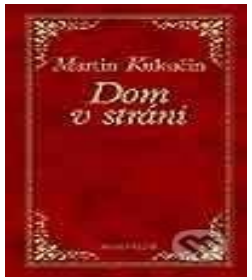

Táto osoba sa volala Anna. Bývala v New Yorku v U.S.A od svojich 20 rokov, jej rodné mesto bol Paríž vo Francúzsku. Bola vyučená krajčírka, postupne sa vypracovala a stala sa známou návrhárkou. Navrhovala a šila odevy pre rôzne celebrity. Mala dve deti. Annu a Jakuba. Jej manžel zomrel na rakovinu v 42 rokoch. Po jeho smrti sa presťahovala k svojim rodičom aj so svojimi deťmi do Paríža. Aj tu sa venovala móde, návrhárstvu. Anna sa dožila vysokého veku, 89 rokov. *V.Kubicová,8.A*

LÁSKA

citlivá nežná

prekvapuje oslobodzuje dáva

Puto medzi dvomi ľuďmi

BOZK

V. Kubicová,8.A

Pes

Bol raz jeden pes,
stratil sa mi dnes.
Stratil sa mi v údolí,
tam, kde žijú potvory.

Potvory sú ako čierna tma,
práve bola hustá hmla.
Tma a hmla sa spojili
a potvory strašili.

Barborka Masláková 4. ročník

Na tejto fotke vidíme Jozefa Purčina a Máriu Purčinovú. Jozef má na fotografii 23 rokov a Mária 22 rokov. Obidvaja pochádzajú z malej malebnej dedinky Hladovka. Mária účinkovala v DFS Goral ako úspešná speváčka a tanečníčka. Venovala sa folklóru od siedmich rokov. Mária bola veľmi zručná žena, venovala sa ručným prácam, pleteniu a háčkovaniu.
Jozef a Mária pochádzajú z gazdovských rodín. Jozef tiež pôsobil vo folklórnom súbore Goral. Bol vynikajúci spevák, tanečník i muzikant. Už od 6 rokov vrzúkal na husličkách. Postupne sa vypracoval na talentovaného muzikanta. Popri muzike sa Jozef venoval rezbárstvu a stolárstvu. Zásluhu mal iste na tom jeho otec Ján, ktorý ho k tomu viedol. Mária s Jozefom sa poznali od detstva, chodili spolu do školy a boli dobrí priatelia. Napokon sa zobrali v roku 1965. Mali jedno dieťa, dali mu meno Milan. Aj on kráčal v ich šľapajach a venoval sa folklóru. Jozef zomrel v 75 rokoch a Mária o 7 rokov neskôr.
T.Kubica,8.A

Nonsens

Jeden februárový deň, bolo asi 30. v lete sme sa vybrali na prázdniny k tete, ktorá býva v Tokiu, hlavnom meste Nemecka. Tetin manžel je prezident U.S.A., a vlastnia obrovskú firmu na výrobu lentiliek. Riaditeľom tejto firmy je môj otec a ja som jeho zástupca. Mojou úlohou je ochutnávať lentilky, vymýšľať nové chute, farby, navrhovať dizajn. Každý zamestnanec dostáva za vykonanú prácu odmenu: 54 centov. Zatiaľ sa nikto nesťažoval. Táto firma funguje dodnes.
Hľadáme nových ochutnávačov, ktorí majú radi lentilky.
J. Greštiak, 5.B